

Wat je allemaal niet kunt denken in 17 minuten en 44 seconden. Robert Gesink staart naar het asfalt dat langzaam onder zijn voorwiel door rolt en hij denkt aan al die trainingsuren. Aan al het zweet dat hij heeft vergoten. Aan al die keren dat hij in zijn uppie in een desolaat hotel bovenop een berg zat. Het is allemaal voor niets geweest.

Hij denkt aan de klap die hij tien dagen geleden maakte. Met zeventig in het mur over de kop. Pijn overal. Knie, dijbeen, elleboog, maar vooral zijn rug. De dagen erna was het nog erger. Van de vorm waarmee hij naar de Tour kwam, was niets meer over. Hij was al blij als hij het peloton kon volgen. Gewoon, alleen maar volgen. En zelfs dat lukte niet altijd.

Hij denkt aan de twijfel. Die sloeg er in op de dag van de val, en daarna is-ie nooit weggeweest. Iedere dag opnieuw die onzekerheid. Zou zijn lichaam wel doen wat hij ervan vroeg? Kon hij mee? Of niet? Weet je hoe het voelt als met je tong in je voorwiel een berg op fietst en een sprinter als Thor Hushovd rijdt je voorbij met een stapel bidons in zijn achterzak? Weet je wat het met je doet als je een peloton van zestig man in de verte ziet vertrekken? Weet je hoeveel moeite het kost om je iedere dag opnieuw op te laden om af te zien, met als enige doel om niet te lossen?

Klereding

Hij denkt aan het moment dat hij de Tour van 2011 definitief verloor. Het gebeurde op de Tourmalet. Klereding. Zodra de ploeg van de broertjes Schleck de boel in brand zetten, explodeerden zijn benen. Poef. Poef. Dag Tour. Toen Jens Voigt het tempo nog een beetje verhoogde, brak het verzet. Zoveel pijn lijdten om een gigantische groep te volgen onder aanvoering van een opa op een fiets, dat was te veel. Het lijf zei stop, het hoofd zei stop. Ploeggenoot Carlos Barredo bleef nog even bij hem, maar dat had

"Verliezen doet
(mentaal) pijn!"

Robert Gesink zag gisteren al zijn Tour-dromen in duigen vallen. KEN VAN WELZAMP

geen zin. Gesink gebaarde naar hem. Ga maar. Het is klaar. Toen de ploegleiderswagen voorbijkwam, zei hij tegen Adri van Houwelingen dat hij het niet langer aan kon om zoveel pijn te hebben. Winnaarspijn is niet erg; maar pijn hebben om te verliezen, dat kun je niet dag na dag na dag

aan. Zeker niet als je bent gekomen om te winnen.

Hij denkt aan al die mensen in oranje shirts langs de kant van de weg. Basken. Ze dansen en ze schreeuwen. Niet voor hem, maar voor Samuel Sanchez. Want die wint kilometers verderop de eerste bergrit

in de Tour, vlak voor een groep met de andere favorieten. Daar had Gesink tussen moeten rijden. In plaats daarvan fietst hij rond in de *grupetto*. Tussen jongens wiens rugnummer hij zelden ziet. Voor Gesink zijn er slechts geprevelde aanmoedigingen van Nederlandse fans. Hup Robert,

mompelen ze in zijn oor. Het klinkt als een condoleance.

Hij denkt aan zijn vader. Aan Dick. Maandenlang worstelde Gesink met zijn emoties. In Tirreno-Adriatico ging hij er bijna aan onderdoor. Hij kon niet meer. Hij vroeg zich af waarvoor hij fietste. Voor wie of wat hij nu eigenlijk pijn leed in zoiets onbenulligs als een wielervedstrijd. Zoiets speelde er ook door zijn hoofd toen hij het peloton moest laten gaan in de etappe naar Super-Besse, bijna een week geleden. Alles kwam daar samen. De val, de fysieke pijn, de rugproblemen, en daarbovenop was het de dag dat zijn vader 52 zou zijn geworden. Na de finish zei hij dat hij niet meer wist waarom hij door zou fietsen.

Druk

Hij denkt aan de druk. Iedereen verwachtte zoveel van hem in deze Tour. Het Nederlandse publiek, zijn ploeg, maar vooral hijzelf. Hij moest op het podium rijden. De witte trui winnen. Een etappe misschien ook. Maar je kunt nog zoveel moeten; als het niet gaat, dan gaat het niet.

Hij denkt aan afstappen. Dit wil hij niet. Dit is hij niet. Hij is zoveel beter dan dit. Wat moet hij? Stoppen en zich focussen op de Ronde van Spanje? Of doorgaan en hopen op een wonder in de Alpen? Wat zouden zijn ploeggenoten denken als hij ze achterlaat? Hoeveel pijn zou het doen om thuis te zitten en op tv te zien hoe een peloton wielrenners tegen een berg op fietst zonder hem? Hij weet het niet meer.

Robert Gesink rolt over de streep. Zijn gezicht is net zo wit als het shirtdat hij draagt. 17 Mn 44 staat er op de klok. Het kijkt niet naar de cijfers. He komt niet meer aan. Het lijf is leeg. Het hoofd is leeg. Camera's en microfoons wachten op zijn commentaar. Er is nog maar een ding dat hij kan zeggen:

'(...)

En dan is hij weg.